

XXXVI

Докато чакаше идващия куриер, Прот нетърпеливо крачеше по крепостната стена на град Олин. Можеше да види цялата крепост под себе си и, което беше още по-важно, от другата страна погледът му обхвана цялата околност до далечните планини, където беше скрит удвоителя. Ще трябва да се доберат дотам. Освен всички опасности в този район, трябваше да се съобрази още и със знаците за това, че на мишеловите са известни техните намерения, понеже мишеловите активизираха по-агресивни действия на своите групи. Разни разбойнически нападения се редуваха денем и нощем, така че никъде не беше безопасно. Стигаше се дори до истински малки битки. Всички наоколо, чак до далечните краища, откъдето пристигаха закъснели съобщения за събитията на тяхна територия, призоваваха за вдигане на оръжие. Жителите уплашено се притаиха зад зидовете на крепостите или избягаха в горите. И един от техните водачи също беше побегнал, а друг беше внезапно изчезнал. Местните жители говореха за гнева на боговете. Никой и не искаше да чуе за поход в Планините на божия гняв, както наричаха тези места. А куриерът от крепостта в подножието на планините му носи съобщения за състоянието в момента в техния район, през който ще трябва да си проправят път, така че от първа ръка да научи за всички събития, толкова важни за тях, защото от познаването на евентуалните пътища за достъп до крепостта зависеха много неща.

Най-накрая куриерът дотича и, още целят запъхтян, го поздрави с дълбок поклон.

– Какво ново? – Прот не биваше да губи време.

– Войските се събират – отговори куриерът уморено. Измъченото му лице свидетелстваше за усилията, положени по преодоляване на пътя, и за крайното изтощение. Досега се говореше само за разбойнически банди или за походи на няколко по-големи въоръжени групи.

– Владетелите от околните градове с войските си се обединиха с полубоговете от вътрешността на планините. Аз едва успях да се промъкна. В последния момент. Зад себе си вече видях плътно групирани на техните сили в непроходим обръч около Планините на божия гняв.

– Така значи! – Прот бавно се приближи до ръба на зида и се вгледа по посока на протегнатата ръка на куриера. От свободно движение на разбойнически банди бяха преминали към съгласувани действия във формации. Вероятно обединяват всички свои сили и всички войски на съюзниците си. Срещу така организирана сила малка групичка трудно може да направи нещо. И самите те ще трябва да съберат всички свои съюзници, ще трябва да постъпят по същия начин. Обаче това вече ще означава война. Ще пламне по цялата планета и по всяка вероятност ще се разпространи още. Каква ще бъде реакцията на целокупната цивилизация на времевиците? Трябва да се посъветва със Зей. Нищо друго не му остава.

Сбогува се с куриера и се спусна в избените помещения до скритата приемо-предавателна станция за таен пренос на данни по подземни кабели и лазерни снопове.

Изпрати повикване, обаче, след като не осъществи моментна връзка със Зей, му пусна съобщение за възникналите затруднения и се излегна до приемника на

пейката, покрита с кожа с козина. Реши да почака. Мислите му се мятаха между размишлението за възникналата ситуация и евентуалните изходи, докато след малко повече от час не го сепна характерният кратък предупредителен писък, преди лицето на Зей да се появи в холодисплея. Връзката беше осъществена.

– *Открили са намеренията ни – започна Зей след размяна на поздрави, – вече съм запознат. Току-що проверихме сведенията за ситуацията в момента.*

След това Зей поклати глава. И на него вече не му беше лесно да взема решения.

– *Какво можем да направим?*

– *Явно сблъсъкът с всички сили е неизбежен – подхвърли Прот.*

Зей с разбиране се усмихна.

– *Резултатът би могъл да бъде под въпрос, защото нашите сили числено са по-слаби, въпреки че само по себе си това не дава окончателно решение.*

По-малко приемлива за нас е решаваща битка. Дори и в случай на наша победа, на мишеловите би останало достатъчно време за бягство с възможност за по-нататъшно укриване и измъкване с удвоителя на друга планета.

– *Значи, челно нападение през техните обръчи отпада.*

– *И да, и не – изразът върху лицето на Зей свидетелстваше за неговата изключителна концентрация при обсъждането на възникналата ситуация. – Бихме могли да съберем всички съюзници на тази планета и да принудим мишеловите да се бият. Обаче само за заблуда, за да направим пробив в обръчите.*

При челен сблъсък на двете армии можем с маньовър да ги принудим да преместят силите си. Ще се

появи отслабено поле, без твърдо затворени обръчи. Там бихме могли да ударим с няколкостотин войници на бързи коне и да проникнем през обръчите, а след това, без да спираме, в галоп, да продължим чак до удвоителя.

Ако сте готови да поемете риска, това ще бъде нашият отговор, ако не, ще трябва да намерим друго решение. Боя се обаче, че няма да го намерим лесно.

– ОК, поемам риска – решително отговори Прот.
– И сам вече си помислих за тази възможност. Няма друг път.

– *Значи, договорено!* – Зей завърши разговора.

* * *

Следващите събития се заизреждаха много бързо. Куриери се пръснаха на всички страни, до градове и държавички, съпротивляващи се на мишеловите, защото, заради постоянните нападения на разбойническите банди, бяха вдигнали всички сили на оръжие. Войната беше неизбежна. Призивът, зовът за бой, се понесе като ехо с приповдигнат ентузиазъм, по тези краища, градове и села се усети полъхът на облекчението след силно напрежение. Това беше зовът на техните богове, зов за решаваща битка за освобождаване от смъртоносната хватка. За тях тази битка означаваше единствено спасение. Реакцията беше незабавна. За два дена се събраха в пълен състав покрай река Каркс, която с буйното си течение им предлагаше безопасност от внезапни нападения. На отсрещния бряг имаше стръмни планини.

– Интересна компания, а? – каза Тилън, докато се изкачваха до върха на едно възвишение с хубав изглед към целия лагер.

– Такава трябва да е била войската на Александър Велики. Поне на пръв поглед – отговори Шена. – Само дано мишеловите нямат скрито съвременно оръжие.

– Не – отвърна Тилън. – Според уверенията на Зей, както ми каза Прот, извън тази планета все още вадят законите на сегашната цивилизация на времевиците. Пренасянето на съвременни оръжия на планети с по-ниска степен на развитие на цивилизацията не е позволено. Законите им забраняват това и мишеловите извън тази планета също са принудени да ги спазват, въпреки че се борят за отмяна на тези закони. Но иначе, ако мишеловите имаха такива оръжия на тази планета, вече да я бяха покорили. Щяха просто да избият всички противници. Явно контролните служби в цивилизацията на времевиците достатъчно добре си вършат работата извън тази планета.

– Всичко показва, че е така – потвърди Шена. – Вече ще извършим обединение на въоръжените сили. И ще можем да победим, поне по мое мнение имаме дори повече възможност от противниковата страна. Нещо съвсем друго е навременният пробив до удвоителя.

След кратка пауза самочувствието на Тилън отново укрепна; просто се оживи. Физическата му сила и вродената му способност да се справя станаха по-важни от всичко останало. Тук беше истински полубог на войната.

– Не се боя нито от една от онези вражески банди, не случайно съм победител в бойните спортове.

Шена прие разсъжденията на Тилън с по-малко въодушевление, но все пак условията го принуждаваха да се пригоди към настъпилата ситуация.

– Физическите ни възможности ни дават извест-

но предимство, а също така и бойните спортове, с които се поддържахме в активна физическа форма по време на обучението. Дори на фехтовка ни научиха. Беше наистина забавно. Изобщо не ми е и минавало през ума възможността за практическа употреба на тези знания. – Шена дълбоко пое въздух, а след това издиша с пълна сила. – Както и да е, поне с тях ще мога да се справя. Що се отнася до положението, при всички положения е добро.

След това завъртя отрицателно глава, сякаш беше се отклонил в безсмислени за него разсъждения, и продължи със сериозна ангажираност:

– Най-напред избраната от нас част трябва да направи бърз обход до отслабеното крило, след това трябва да направи пробив и после – направо до удвоителя. И едните, и другите сме си оградил лагерите с отбранителни стени. С оттегляне зад тях ще можем да отложим решаването на битката в случай на неблагоприятно развитие на бойното поле. Във всеки случай, основните сили и на двете армии и по-нататък ще се задържат на това място.

Осигурихме си най-бързите дългокосмести коне, придружени от най-добрите воители. Обаче това няма да бъде спортно състезание, а бой.

– Ясно – отговори Тилън самоуверено. Единствено сините опийци бяха физически по-силни от него. Обаче срещу конниците с копия и саби пехотинците с боздугани бяха бяха безсилни. Махна с ръка на препускащата на бойни коли група. Воините отвърнаха на поздрава му с шумно въодушевление. Беше на тяхна страна – полубог, в битка – лют боец. Противниците им нека се готвят.

При тях пристигна на бърза бойна кола воин с

украсена броня на гърдите и пера на шлема. Направо долетя през малки неравности и храсти, с кръгово спиране, като колелата риеха земята при острия завой, и още преди спирането на впряга, изскочи от колата и се озова пред Тилън, приклекна с левия крак и го поздрави с удар на юмрука си по бронята на гърдите.

– Аз съм владетелят на Източните равнини!

– Бъди поздравен! – почти със също такъв тържествен глас Тилън отвърна на поздрава. Това трябва да беше предводителят на ескортиращата го част, изключително храбър и находчив. Поне отчасти успяваше да отбранява своята страна от яростните нахлувания, макар че в постоянните боеве губеше все повече свои воини. При всички положения, беше най-добрият мъж за дръзкия им пробив до удвоителя, и сега щеше да го откара до своите части, определени да ги ескортират и защитават.

По указание на Прот, Тилън трябваше да го провери сам.

– Ти ще ме возиш! – извика му той.

Владетелят на Източните равнини гордо се изправи.

– Този впряг е най-бързият в цялото ми кралство. Нито един друг не може да го изпревари.

– Наистина ли? – внезапно се пробуди Шена, – тогава...

Бързият впряг в този момент наистина означаваше много. Обаче погледът на Тилън го накара да замълчи.

– Е, добре – предаде се Шена. Все пак трябваше да си намери един такъв впряг.

Тилън и Предводителят на Източните равнини се спуснаха в пълен галоп надолу по тревистото възви-

шение, сякаш Владетелят на Източните равнини искаше да покаже на полубога всички възможности на своя впряг, а Тилън го насърчаваше при това с въодушевени възгласи. Прелетяха през поляни, по пътя и през ливади, чак до големия военен лагер.

– Пристигнахме! – Владетелят на Източните равнини, още целият задъхан, показваше издигнатите шатри с воини и с конски амуниции край тях.

* * *

Още на третия ден след призива за война, в ранен утринен час, двете армии застанаха една срещу друга, готови за решително сражение. Бързината на събирането и разполагането на всички дружини в разгънати формации беше изненадваща, направо смайваше воините и от двете страни. Ходът на събитията беше бърз. Имаше спор между боговете. Техните синове, полубоговете, готови, в пълно снаряжение, чакаха сред воините в събраните формации и от двете страни, заедно с двойници на времевици и земляни. Всички бяха там. Самото тяхно присъствие крепеше вярата в благосклонността на боговете и повдигаше бойния дух, в очите на местните жители те бяха могъщи бойци. Всеки се надяваше на надмощието на своите богове.

Прот още веднъж направи преглед на своята част от бързи ездачи и десет бойни коли, с които щеше да се насочи в противоположната посока от центъра на битката и да си пробие път към удвоителя. А владетелят на страната Ксакек, с помощта на двама времевици на Зей, пое командването на цялата армия от техни съюзници.

Прот се изтегли в тила. Стратегията беше доста

проста. Мощен удар в дясната половина трябваше да принуди противника да включи резервни сили от непосредствена близост, а през пространството без големи военни части трябваше да направи пробив частта на Прот.

Кратката битка с навременно изтегляне зад укрепената отбранителна стена така щеше да премине в многодневна битка, която им гарантираше достатъчно време за планирания маньовър.

* * *

Излизането на дружините на бойното поле представляваше величествена гледка. По широката тревиста равнина блестяха наточени остриета и позлатени брони. Бойните викове ту от единия, ту от другия край на бойното поле, се обединяваха в мощно бучене и засилваха войнствеността, чак докато двамата военачалници не вдигнаха мечовете си, когато за миг се възцари тишина. В хиляди гърди дъхът застина в очакване. Отекна тишината, проточила се за няколко бегли, дълги мига, спря се и замръзна във въздуха. Тогава бесният замах с меча, насочен към нападение, изтръгна пронизителен вик от хиляди гърла и бойните дружини се втурнаха една срещу друга.

В тила, сред резервите, малко встрани от своите части, Прот и Тилън наблюдаваха боя от върха на близкото възвишение.

– Нашите желаят победа още в първата атака – Прот поклати глава.

– Прекалено дълбокото вклиняване в противниковите редици може да им попречи за навременно изтегляне зад окопите в лагера. Не бива да забравят това.

– Яростта ги движи – отговори Прот – Постоянните нахлувания на разбойнически банди са ги разгневили до отчаяние. Цели краища са опожарени и изстребени. – Прот замислено кимна. – И на земляните не се пише нищо по-добро, ако победи страната на мишеловите. Средствата за унищожение иначе ще бъдат различни, ще използват по-съвременни оръжия и по-задкулисни интриги. Обаче опустошението накрая ще бъде също такава.

– Трябва да се доберем до онази проклета машина – бойният вихър пред очите им разпали Тилън. – За сега всичко върви по план. Нашето дясно крило напредва. Съюзниците на мишеловите ще бъдат принудени да изпратят близките резервни части в помощ на онези, които отстъпват.

– Да – потвърди Прот. – Време е за пробив.

Препуснаха с двете бойни коли по фланга до своята рота, където ги посрещна вълна от диви викове, и със замахване на ръка ги призоваха към пробив. Веднага ги последваха. С все по-бърз галоп се понесоха по десния фланг на бойното поле и се устремиха покрай близкия хълм по тревистата равнина. Тук бойните коли и конницата можаха да се възползват от предимството на бързите коне. Всички други страни бяха, заради стръмните скали и защитни огради, построени напърно, непроходими за конницата, само бойното поле беше достатъчно полегато. Трябваше да направят пробив по неговата граница.

Отначало маньовърът им се удаде. Достатъчно незабележимо се промъкваха, докато няколко противникови части не отгатнаха намерението им и се втурнаха след тях. Обаче прекалено късно. Настигнаха ги прекалено малко конници за сериозна схватка.

В последния момент намерението им отгатна и владетелят на опийците. Че Гени ще бъде негова, се кълнеше още от първата им среща, и след пристигането си на бойното поле я търсеше с поглед, чак докато не откри фигурата ѝ в групата на останалите земяни. Негова ще бъде. Повече не я изпусна от очи. Силният, дълбок копнеж изтръгна от него тихо, обаче яростно ръмжено. Където и да отидеше, той будно я следеше с поглед. Така отгатна намерението за пробива и се втурна с воините си направо през залесения хълм, като от другата страна се спусна по стръмните скали чак до долината. Никой друг не би могъл да прекоси хълма толкова бързо. В катеренето неговите войни бяха ненадминати и този път също им се удаде да изпреварят групата на Прот и с прегради от клони успяха достатъчно да забавят пробива, че можаха с боздугани да нападат конниците, докато прескачаха препятствията, да избиват конете и така да ги принудят да се бият на земята, мъж срещу мъж.

Прот с малък маньовър избегна спирането на бойната кола и с копие уби нападащия опиец. Останалата част от конницата, повечето от тях, все още оставаха на конете си, но с голямо затруднение се промъкваха през препятствията и обръчите на опийците. Обаче, все пак, им се удаваше, защото, въпреки че опийците със силните замахвания с боздугани събаряха конете, конниците с бързи удари на мечовете и с добро прицелване с копията успяваха да нанасят смъртоносни рани на опийците.

Най-яростно нападаше гигантският владетел. Избиваше конниците един след друг, чак докато не пресече с бойците, които го придружаваха, клиновидната колона и с няколко скока се приближи до Гени и с един удар на боздугана уби коня ѝ. Гени беше негова. Хвана

я. Вече никой не го спираше. Тя се опитваше да се изтръгне от прегръдката му, обаче напразно. Косматата лапа я стисна, вдигна я на мощното рамо и вече владетелят на опийците се втурна с плячката си към гористия хълм.

– Натам! – изрева Тилън на своя кочияш и посочи в посока на беглеца.

Конете, подкарани с викове и удари на бича, препуснаха към бягащия владетел на опийците. Бързо го догонваха. И миг преди да успее да прескочи купчина кло-ни и да се скрие в гората, впрягът беше до него. Тилън скочи от летящата кола, затича се след него и след няколко десетки метра го настигна. Владетелят на опийците спусна Гени на земята. Страховито вдигна боздугана, с който с един замах убиваше вол. Мечът на Тилън прелетя край шията му. Само с няколко сантиметра по-протегнатата ръката на Тилън щеше да означава сигурна смърт за опиеца. За късмет се измъкна. Обаче и неговата ръка с боздугана се отпусна в конвулсивния си замах и пропусна целта. В следващия миг двамата конвулсивно се сграбчиха, при което отлетяха и боздуганът, и мечът. Завъргалияха се по земята, обръщаха се ту на една, ту на друга страна, удряха, биеха, внезапно за миг се раздалечиха достатъчно, за да могат отново да се изправят на крака, и в търсене на уязвимата част на противника, отново стояха един срещу друг. Освен великанската физическа сила на владетеля на опийците, той нямаше никакво друго предимство, не владееше никакво бойно изкуство. Тилън знаеше това. Спъна крака му с джудо хватка, така че се плъсна на земята. Обаче опиецът светкавично пак се изправи. Тилън го фрасна с юмрук в челюстта, не можа да го събори, опиецът продължаваше да размахва силните си ръце с дива ярост. Тилън се из-

плъзваше и с добре премерени удари наказваше всяко неумело движение на противника. Все пак беше под въпрос, дали главата на опиеца не е, може би, прекалено масивна за ударите на Тилън. Вече имаше признаци, че може да ги издържи, когато един директен удар го разклати, той се отдръпна една крачка, спъна се и за миг изгуби равновесие. Това беше достатъчно за Тилън. Той скочи за меча си и още преди опиецът да се осъзнае, върхът на меча беше притиснат към гърдите му. И голямата сила не можеше да му помогне в този случай. Бавно вдигна ръце в знак, че се предава, а след това само безпомощно гледаше как останалите опийци прекратяват нападенията и се обръщат към него. Не можеха да му помогнат.

– Ще се върнеш с всичките си воини! – извика Тилън условието си.

Владетелят на опийците отчаяно погледна върха на меча, притиснат до кръв в гърдите му, огледа се за воините си, изрева, стенойки от гняв, и бавно се предаде на съдбата.

– Твоя ще бъде красивата полубогиня, силни боецо – каза той, трогнат дълбоко.

Тилън дръпна меча.

Владетелят на опийците бавно стана, поздрави Тилън с удар в гърдите си, обърна се към Гени, приближи се към нея и с дълбок поклон каза:

– Бъди щастлива, красива полубогиня!

– Да вървим! – се чу отдалеч гласът на Прот. – Напред!

* * *

Доста голяма част от пътя до удвоителя беше

преодоляна в тръс от дългокосместите коне, тези бързи и изключително издръжливи животни.

Никой не ги спираше. Можеха да забележат само отделни жени с деца и няколко старци. Боеспособните мъже бяха отишли на война. Прот се оглеждаше за евентуална засада, обаче пътят им беше свободен чак до района в непосредствена близост до удвоителя. Там за пръв път се сблъскаха с по-голяма въоръжена част, обаче още съвсем неподготвена за бой.

– Избийте или разгонете конете им! Без спиране веднага напред! – извика Прот и с ядрото на своята рота принуди изненаданите бранители да отстъпят. Пътят до удвоителя беше свободен.

Останалата част от пътя преодоляха с крайни усилия на уморените животни. Без спиране стигнаха до крепостта. Веднага трябваше да предприемат действия. Бранителите скоро ще получат подкрепление и тогава ще бъде прекалено късно. Втурнаха се към каменната стена на малката крепост със скрития удвоител в нея. Обаче срещнаха силна съпротива. Бранителите яростно ги отблъскваха и поне за известно време всичко още показваше надмощие на отбраната. Но след това все пак се удаде на силна група под командването на Тилън да се вклинят между бранителите на крепостната стена и да осъществят пробив за нахлуване на по-многобройна част на нападателите, предвождана от Прот. Това беше решаващо. Оттук нататък отделните групи бранители само отстъпваха и се предаваха една след друга. А след първата схватка гърди срещу гърди във вътрешната част на крепостта, Прот се спря смаян. Отделни бойци сред бранителите, макар и рядко, иначе се биеха със същинска самоубийствена жертвоготовност и не престанаха, докато не ги избиха. Обаче повечето страхливо отстъпиха.

Такова, много различно поведение, беше доста необичайно. Освен ако бойците-самоубийци не бяха «двойници», специално «отгледани» за отбранителни задачи и телепатично управлявани от времевици. А самите времевици доста се бояха за кожата си. Боят на живот и смърт за тях беше безсмислен, а животите на времевиците – прекалено скъпоценни за такова глупаво умирање. Поне за нивото на цивилизацията, от което произхождаха, нещо такова би трябвало да важи. Но не беше време за разсъждения. С мечове в ръце Прот и другарите му се насочиха по коридора, където няколко времевици все още се опитваха да ги спрат. Обаче при нападението на Тилън и владетеля на Източните равнини, и те бегешком отстъпиха във вътрешните помещения или пък се позоваваха на междупланетните закони и правото на времевиците на живот. Прот ги пусна, нямаше време за тях, трябваше да вървят напред, чак докато, след като нахлуха през една голяма врата, не се спряха пред могъщо съоръжение с външност, предизвикваща страхопочитание.

Значи, това чудо на техниката причинявало онези толкова опасни мутации в поведението на времевиците! Прот се приближи до централната част на съоръжението. Според указанията, трябваше да постави малкия кристал, който му беше даден от ранения времевик, във вдлъбнатината с гравирани символ за осъществяване на пренос на данни. Всичко беше там. Още веднъж провери формата на малкия кристал и вдлъбнатината. След това го натисна, за да влезе в нея, показа се светлинен сигнал с известие за осъществена връзка и още в следващия миг се чу съобщение за начало на прехвърляне на всички записи от удвоителя.

– Надявам се това да бъде достатъчно за Зей –

още целият задъхан, обаче с видимо облекчение, каза Прот, докато наблюдаваше светещите лъчи от хиляди лазерни снопове, прехвърлящи данните.

В холограмното пространство на удвоителя заиграха светлинки. Показа се лицето на Зей.

– *Благодаря, Прот* – каза той, – *голяма услуга направи на нас, а също и на вашите земляни.*

– *Ще е достатъчно ли?* – Прот малко се учуди от въздържаността в появата на Зей.

– *Да* – кимна Зей. – *Трябва да ви предупредя за още нещо. Мишеловите току-що сформираха дивизия от двойници на своите най-запалени привърженици. Сега те се приготвят за нахлуване във вашата галактика.*

Данните от удвоителя за нас са с абсолютна сигурност достатъчно силно оръжие в битката срещу мишеловите и срещу тяхното пренасочване на нашата еволюция. Обаче цялата тази битка ще трябва да се извоюва за всеки времевик поотделно. Ще продължи още дълги години. Не се съмнявам в нашата крайна победа. На нас обаче много ни е трудно да предприемем действия срещу тях сега, веднага, в този момент.

– С това искате да кажете, че няма да можете да предотвратите нахлуването на тези двойници в нашата галактика?

– *За съжаление, засега сме безсилни за това. Но можем да ви помогнем да осъществите отбраната си. Измолих за вас от нашето събрание да ви бъде дадено поне знание за изграждане на отбранителна система. А това знание трябва да пристигне във вашата галактика навреме, преди двойниците на мишеловите. Затова ти се обадох.*

Остава една възможност, въпреки че рискът е

оце по-голям, отколкото беше при пробива до удвоителя. Обаче друго решение вероятно няма. Пред входа във времевия тунел до вашата галактика са инсталирани сферични защитни полета, истински непреодолими и непробиваеми сферични щитове, които могат да възпрепятстват нахлуването в нашата галактика или пък също и излизане от нея. На тези сферични полета е възможно да се задържат мишеловите.

– Как се управляват тези защитни полета? – с пораждащо се притеснение попита Прот.

– Ето, вижте!

Непосредствено до Зей се показва холограмна визуализация на метеорната мъглявина непосредствено пред входа във времевия тунел.

– Сред тази метеорна мъглявина има тристаметров диск с интелигентна компютърна система за контрол на цялостната система от отбранителни сферични полета. Управлява се чрез сензорно поле в него. Всеки, дори и най-малкият импулс на волята, оттам се пренася в цялостната интелигентна компютърна система за изпълнение на команди.

– Значи, силата на волята регулира отбранителната система? – Прот въпросително погледна Зей.

– Да! Обаче индивидът трябва да управлява от центъра на повърхността на диска. А трябва да знаете следното: силата на волята укрепва най-силно в средата на диска. Обаче противната воля на достатъчно на брой противници може да направи невъзможно вземането на решение от индивида в средата на диска. Условието е достатъчен брой насочени срещу някого в центъра, това ще бъде проблем и за мишеловите. В околностите на диска засега те са прекалено малко и ще им бъде необходимо поне известно време, преди

да се съберат достатъчно на брой, така че вие, земляните, можете да ги задържате от този център. Поне толкова, че вашият кораб да се изтегли, това по всяка вероятност е възможно.

След тези думи Зей показа с протегнатата ръка два сравнително малки, побиращи се в шепата му, кристала:

– В зеления е знанието за изграждането на отбранителната система, а в синия са събрани всички обяснения за защитните полета.

Прот взе двата кристала, скъпоценен подарък, разглеждаше ги с интерес няколко мига, и накрая погледна Зей с благодарност. Не знаеше как да му благодари. Според указанията, трябваше да ги постави в скулта на диамантената статуетка на свещеницата на ЕвБ, и той направи това, а след като ги постави в пригответните за тях вдлъбнатини, пред него се разгърнаха тримерни холографски изображения на пространственото разположение на пътя и силовите линии на отбранителните сферични плоскости на защитната система.

– Да, виж! – възкликна Тилън. – Достъпът до нашия времеви тунел също е възможен само през тези защитни сферични полета. Великолепно!

Лицето на Шена грейна победоносно. Значи, ще могат да ги задържат!

Необходимо е още да се проверят и всички параметри с тяхното въздействие върху силата на защитните полета. По думите на Зей, от това място ще могат достатъчно дълго да правят невъзможно проникването на мишеловите, от представеното биха могли до необозримо бъдеще. Обаче сигурно имаше и още нещо, което не предвиждаха, поне Прот се усъмни в това толкова просто удобство.

Лицето на диамантената статуя на свещеницата

оставяше впечатление на дружелюбен събеседник.

– Какво може да отслаби защитните полета? – попита я той. Нуждаеше се от повече обяснения.

– *Всичките са под контрола на пазителите на еволюцията, с настройка на ценностната система на признаване правото на свободен живот и съществуване на всички живи същества, на всички цивилизационни нива. Приемът в техните редове е обусловен от предварителна проверка на всеки индивид, а след встъпване в редовете на Пазителите на еволюцията индивидът е в непосредствен мисловен контакт с останалите членове, както и с централния мисловен свят на ЕвБ. Веднага биха открили промяна на неговата ценностна система. Въпреки това, строителите на защитните сферични полета са съзнавали риска от предоставяне на голяма мощ на индивида и промените в неговата ценностна система. Затова защитната система дава на индивида в контролния център само голяма мощ, обусловена от ограничение от достатъчен брой времевици.*

Прот продължаваше да следи обяснението за функционирането на системата. Значи, не беше толкова просто. Победоносното изражение на лицето му, след все по-засилващо се съмнение, започна да се отдръпва пред твърдите, груби черти. Мрачно предчувствие започна да се вселява в него. Много неща още ще бъдат зависими от броя на дивизиите на колонизаторите, не само от самите тях.

Разпита Диамантената свещеница за разстоянията до отделните групи и групировки на колонизаторите и получи отговор чрез визуализация на различни силови линии.

– Още не са били пред вратата – констатира той.
– Според холографското изображение на защитните сфе-

рични полета с тяхното функциониране под въздействие на волята, излъчвана от централната част на многоъгълната плоскост, двама мъже биха могли, чрез задържане на «колонизаторите», да осигурят на НЕУДЪРЖИМИЯ възможност за изтегляне през времевия тунел.

Всички няма се вгледаха във времевата диаграма на предвиденото събиране на «колонизаторите». Блокирането им и навременното изтегляне на НЕУДЪРЖИМИЯ би означавало, разбира се, голямо поражение на цялостното Движение на мишеловите. Те биха сторили всичко, за да спрат техния кораб, носещ скъпоценна информация за техническите знания за изграждане на противооръжия, с които човечеството би могло да се противопостави на инвазията им. Страната на Зей би спечелила време и мишеловите биха се намерили натясно, което вероятно ще бъде фатално за тях.

– Мишеловите веднага ще се насочат към унищожаване на тази защитна система... – Прот погледна своите другари. По бледите им лица личеше, че за всеки от тях вече беше ясно също и това, че двамата мъже в центъра ще трябва да задържат преследвачите, докато не бъдат обкръжени. Няма да им остане никакъв изход. Прот отново се съсредоточи върху холографското изображение на пространственото разположение на отделните групировки на колонизаторите с вероятното време на пристигането им.

– Който ще защитава оттеглянето на останалите, ще трябва да се бори до смърт, остава му само малка вероятност за оцеляване – каза той с горчивина, докато неподвижно наблюдаваше холографското изображение. Провери още веднъж най-вероятното събиране на колонизаторските сили във времево отношение. Възможно ли е да е пропуснал нещо?

Нито Тилън, нито Шена отговориха, само нямо гледаха холографските изображения. Би трябвало да намерят друг изход. Обаче не можеха да го видят. Двама ще трябва да се жертват. За тях двамата няма да има спасение. Кои двама?

– Какво, няма ли друго решение? – без да отмества погледа си от изображението в холограмата, попита Прот.

Отговорът отново беше мълчание. Кои двама мъже, увисна без отговор неумолимият съдбоносен въпрос. Кой?

Прот огледа другарите си. Никой не вдигна поглед, а само с наведени очи гледаха холоизображението или блуждаеха с празни погледи.

Изображението на силовите линии нагледно представяше моментното състояние, хода на по-нататъшните събития, но не оставяше никакво съмнение: нямаше никакъв друг път. Остана още само въпросът: кой?

Тилън продължаваше да гледа с празен поглед холографското изображение, въпреки натиска на погледа на Прот върху него. Обаче трябваше да отстъпи. Сякаш искайки да се отръска от неприятното бреме върху раменете си, спонтанно престъпи от крак на крак, докато гледаше силовите линии в холограмата:

– Тук физическата сила и ловкостта не означават нищо. Няма да има никакъв риск. Ще трябва да се мре.

Прот премести погледа си върху Шена. И той също под погледа на Прот престъпи от крак на крак, избягваше да го погледне, обаче накрая направо изстреля:

– Умирането за големи цели винаги ми е било чуждо. Идеите за самопожертвование са тъпи, никога не съм ги разбирал – погледна Прот и после пак изображението на силовите линии в холодисплея. – Какво, ако

поискате доброволец от нашия кораб? Ние достатъчно рискувахме.

– Няма време – кратко го обори Прот с поглед, забоден в него. А Шена, въпреки натиска на погледа на Прот, все още упорито гледаше холоизображението. Рац, съвсем уплашен, наблюдаваше ту Прот, ту Шена, чак докато последният не го погледна. След това смутено сведе поглед.

Прот трябваше да вземе решение с хладно размишление. Мислите му се мятаха от констатацията на фактите до търсенето на възможно решение. Двете момичета също така мълчаливо бяха свели погледи. Никой не беше готов да се жертва. Искането беше прекалено жестоко. По-малко възможности ще останат на бранителите за оцеляване. Обаче и думите на Тилън също не бяха съвсем валидни. Ще трябва да се борят, а възможности за оцеляване има, въпреки че засега не ги виждат. Също така, никой не би могъл да задържа мишеловите достатъчно дълго. Съдбата на земляните беше неизбежно зависима от това решение. Да бъде позволено на колонизаторите да нахлуят в човешката цивилизация, преди да бъде създадена отбранителна система въз основа на технологията на времевиците, би означавало да предадат човечеството на тяхното насилие и болезнено желание за изсмукване на жизнените му сокове, да предадат самия живот. Не бива да допуска това! В съзнанието на Прот нахлуха картини от детските му години. В мислите му се заизреждаха усмихнати лица на роднини, приятели, познати, момичета. Всички онези спортни игрища, пълни с младеж, оживяха пред очите му с всичките им радостни викове и живот в игра. А между веселите лица все по-силно започнаха да напират изкривените лица на времевиците от раковинообразните кабин-

ки. Страданието и безумният страх в очите свидетелстваха за отчаяние и ужас в света на мишеловите, в който колонизаторите биха тласнали земляните след нахлуването си.

– Освен това – продължи Прот с горчивина в гласа, – и бягството на НЕУДЪРЖИМИЯ няма да бъде възможно без задържане на инвазията. Колонизаторите със сигурност биха го настигнали. Биха го заловили. Наистина, жалка ще бъде съдбата на целия екипаж. Още с предаването на данните за действията на мишеловите объркахме техните планове.

Прот отново погледна към Тилън, обаче, след упоритото наблюдение на Прот, той рязко се обърна от холодисплея, възнамерявайки да се измъкне, спря се, сякаш беше променил мнението си, след това все пак се отдръпна, направи още една крачка назад и спря.

– Прот, аз съм боец! Готов съм да се боря. Не съм страхопъзльо. Това съм го доказал. Когато е трябвало да рискувам живота си, съм бил сред първите. Винаги, дори в битката с опийците не избягах, когато бях заложил главата си. Готов съм да се боря. Разбираш! Да се боря! Роден съм за бой. Обаче твоето искане не е бой. То е самоубийство. Мога да се бия по-добре от който и да било от вас и ще се бия. Обаче не ме принуждавай да се самоубивам. В боя ще те последвам пръв, винаги съм го правел. Винаги съм вярвал в храбростта и съм се борел. Обаче, Прот... – Тилън болезнено изкриви лицето си в почти плачливо избухване, – не съм роден за самоубийство!

Прот мълчаливо го гледаше, след това отново погледна Шена, чието вътрешно напрежение под погледа му се прояви в резки движения и нов уклончив отговор:

– Не съм за такива неща. Никога не съм бил. Добре ме познаваш. Защо ще трябва да съм по-храбър от Тилън, пък и никога не съм ценил храбростта. Героите са идиоти. Това не е моят свят. Винаги съм минавал за най-малко храбър, а сега изведнъж трябва да бъда най-храбрият от всички. Това все пак е смешно. Аз, най-храбрият от всички? Глупости!

Прот слушаше с отрицателно въртене на главата, а след това възкликна с безсилен гняв:

– Всички ще бъдем погубени! Цялата цивилизация на човечеството ще бъде унищожена, също и нашата ескадра, всички ние...

Настъпи болезнено мълчание. Никой не се обади. Само струйки пот течаха по бледите лица.

Прот поглеждаше ту един, ту друг, и направи една-две крачки настрана. Мислите му се преплитаха в конвулсивната прегръдка на страхотната отговорност. Той не биваше да бяга. Прекалено бързото отстъпление пред нападателите би било фатално. Със свития юмрук на дясната ръка удряше по разтворената длан на лявата.

– Няма друг изход – повтаряше си той мърморейки. Мислите му, пълни с гняв, яд, страх и бясно безсилие, пробягваха през съзнанието му до внезапно успокоение. Бавно изправи глава.

– ОК, аз ще остана.

Прот отново се обърна към другарите си с оценяващ поглед.

– Обаче един трябва да остане с мен. Според разположението на силовите линии няма друг избор. Двама трябва да останат. В противен случай, всичко ще бъде напразно... всички ние... цялото човечество ще бъде унищожено.

Прот се приближи до Тилън, след това до Шена.

Рац, под тежестта на жестоките изисквания на преломното решение, го гледаше с блуждаещ поглед, губейки разумното самообладание.

– Няма друго решение! – още веднъж извика Прот.

Рац, със сълзи на очи, треперейки кимна.

– Да, няма друго решение – повтори той. Устните му се местеха против волята му. С плачлив глас добави: – Аз ще отида. Може би все пак ще ни се удаде да избягаме, Прот. Ти винаги си намирал решение.

Прот погледна Рац със съмнение в неговото самообладание. Лицето на Рац се кривеше в опит да надвие плача. Прот се замисли. Каквото и да беше това момче, щеше да направи всичко, което е по силите му. Ще се бори рамо до рамо с него.

– ОК, малък мой съюзнико – каза той, – двамата заедно ще ги спрем.

След това бавно се приближи до Рац и го прегърна.

– Защото същността не е в храбростта и страха. Когато разбереш, че не бива да отстъпваш, трябва да издържиш. Това е всичко. Ти ще стоиш до мен. Знам, че ще стоиш.

* * *

Сбогуването беше кратко и външно почти съвсем официално. Всички криеха чувствата си, въпреки че всеки от тях беше дълбоко трогнат. Едни – с тягостно чувство, породено от болезнената загриженост за своите другари, други – повече заради своето отстъпление. Само Рац беше по-оживен, въпреки че смехът му, като се изключи искренето на очите му от време на време, беше

по-конвулсивен и безучастен.

Прот предаде на Тилън зеления кристал с технологичните данни за изграждане на отбранителната система:

– Това е всичко, от което се нуждаете. Тук също е и знанието за внедрените тихони. Колкото се може по-скоро почистете тази свинщина от планетарния компютър.

– Да, да – отговори Тилън, – не се безпокой, Прот, с това оръжие ще можем да се борим. Ще победим.

Стисна зеления кристал в юмрука си и замахна с него.

Разделиха се с горчиво сбогуване, със спокойна въздържаност, и след стискане на ръцете, се отправиха – всеки в своята посока. Само Мими накрая не можа съвсем да се овладее. Непосредствено преди заминаването се втурна към Прот, прегърна го, направо го притисна и го целуна. След това, докато триеше сълзите от бузите си, се отдръпна една крачка назад, спря се, след това бързо се обърна към Рац, приближи се и до него и с майчина любов прокара пръсти през влажната му от пот коса.